

Zbirka medijskih objav

INŽENIRSKA ZBORNICA SLOVENIJE,
za obdobje 9. 2. 2019

Število objav: 2

Internet: 1

Tisk: 1

Spremljane teme:

Inženirska dejavnost, ...: 0

Inženirska zbornica ...: 0

Barbara Škraba Flis: 0

Zbor za oživitev ... ZORG: 0

Gradbeni zakon: 2

Zakon o ... načrtovanju: 0

Zakon o ... arhitektih: 0

Inženir geodezije: 0

Odgovorni geodet: 0

Gradbena parcela: 0

Evidenca stavbnih zemljišč: 0

200 let ... Slovenskem: 0

Internet	Naslov	Goran Vojnovič: Kje si bil leta 2006?		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	Dnevnik.si; 253.706, Slovenija		
	Rubrika, Datum	Ostalo; 9. 2. 2019		
Stran v zbirki: 5	Avtor	Goran Vojnovič		
	Teme	Gradbeni zakon		
Povzetek	...podrejeno gospodarski rasti in ima človek lahko čas zase le takrat, ko se v sosednjih poslovnih prostorih sušijo barve in laki. Leta 2019 namreč velja gradbeni zakon , s katerim je leta 2018 neka druga neuravnovešena vlada, neki drug zblojen parlament in neka druga trčena podjetno-civilna pobuda uzakonila, da lahko zagnan...			

Tisk	Naslov	Kje si bil leta 2006?		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Dnevnik - Dnevnikov objektiv; 15.000, Slovenija	Stran: 7	Površina: 378 cm ²
	Rubrika, Datum	Priloga - Dnevnikov objektiv; 9. 2. 2019		
Stran v zbirki: 7	Avtor	Goran Vojnovič		
	Teme	Gradbeni zakon		
Povzetek	...podrejeno gospodarski rasti in ima človek lahko čas zase le takrat, ko se v sosednjih poslovnih prostorih sušijo barve in laki. Leta 2019 namreč velja gradbeni zakon , s katerim je leta 2018 neka druga neuravnovešena vlada, neki drug zblojen parlament in neka druga trčena podjetno-civilna pobuda uzakonila, da lahko zagnan...			

Goran Vojnović: Kje si bil leta 2006?

Kje si bil leta 2006? Ja, prav ste prebrali. Kje si bil leta 2006? Točno to vprašanje sem si že skoraj obsesivno zastavljal zadnjih nekaj mesecev, medtem ko so me redno prebujali zvoki z gradbišča v pritličju, me zvesto spremljali čez dan in mi pestrili pozne popoldneve ter občasno celo večere, neredko pa tudi sobote, nedelje, praznike.

Goran Vojnović

9. februar 2019 9. februar 2019 0:00

Kje si bil
leta
2006? –
se

Iz tiskane edicije

sprašujem tudi zdaj, ko razmišljam, da je tišina, v kateri pozno zvečer pišem tole kolumno, postala luksuz in da mi brnenje lastnega hladilnika zveni prijetneje od glasu Terese Salgueiro. Kje si bil leta 2006? – si še vedno očitam, bebcu ignorantskemu, ki sem dovolil, da me že sama misel na človeka z bormašino v roki spravi v predinfarktno stanje.

Kje sem torej bil leta 2006? Kje sem bil, ko je neka neuravnovešena vlada, ko je neki zblojen parlament, ko je neka trčena podjetno-civilna pobuda, ko je nekdo premaknjen pač uzakonil pravico do tolčenja, švasanja, butanja, žaganja, štemanja, vrtanja in strganja ob vseh možnih dnevih in vseh možnih urah med šesto uro zjutraj in deseto uro zvečer? Kje sem bil leta 2006, ko

so mi odtujili pravico do življenja, ko so določili, da imam v svojem lastnem stanovanju pravico v tišini le spati?

Ja, osem ur miru je vse, kar stanovalcu naša zakonodaja zagotavlja, vse drugo je stvar neobvezujočega hišnega reda oziroma medsosedskega dogovora. In to danes, ko sosede niso več zares sosede, ker človek, ki nad, pod ali ob tebi prenavlja poslovni prostor ali stanovanje, v njem praviloma sploh ne namerava živeti, marveč ga ima namen oddati turistom in mu torej za medsosedske odnose dol visi. Tudi z gradbenimi delavci se človek dandanes težko kaj zmeni, ker delavci niso več le starši, ki bi razumeli, kako je, če ima človek bolne otroke, in bi zato iz uvidevnosti naredili kakšno daljšo pavzo ali kak dan prej zaključili, marveč so predvsem do skrajnosti izkoriščani reveži, ki jim le nadure omogočajo dostojno življenje in ki v tebi, ki jih v soboto popoldan podiš domov, vidijo razrednega sovražnika.

Ja, le osem ur ima po zakonu iz leta 2006 človek, ki živi v bloku, pravico, da se njegovo stanovanje ne trese, ker nekdo prevrtava nosilne stene, ali da mu udarci kladiva ne razbijajo po glavi; osem ur ima, v katerih mora užiti ves mir in tišino, potem pa gre lahko le še ven in se od vsega hudega spočije ob milo donečih zvokih ljubljanskega prometa.

Torej? Kje sem bil leta 2006?

Dobro vem, kje sem bil leta 2006. Na Fužinah sem bil in pisal sem nekakšen roman. Z vseh strani sem bil obkrožen z ljudmi, ki jim trinajst let pozneje še vedno ne bo padalo na pamet, da bi svoja stanovanja divje preurejali in ponujali na Airbnb, z ljudmi, ki jim bo do konca življenja uspelo prenoviti kvečjemu kopalnico. Živel sem v svetu, kjer tudi leta 2019 ne bo niti sledu množic prenočišč želnih turistov, kakor tudi ne zagnanih podjetnikov, ki bodo v želji za hitrim zaslužkom zaspale lokale v pritličjih stanovanjskih zgradb mesece dolgo transformirali v industrijske obrate za proizvodnjo in distribucijo. Leta 2006 sem živel v nekem povsem drugačnem svetu, kjer se mi, enako kot tisti neuravnovešeni vladi in tako kot tistemu zblojenemu parlamentu in tako kot tisti trčeni podjetno-civilni pobudi, ni niti sanjalo, da se bo svet v naslednjih desetih letih tako zelo spremenil, da bom svojemu sosedu zaman poskušal dopovedati, da bi vsaj na praznik rad pozajtrkoval v tišini.

Leta 2006 sem bil šestindvajsetletni mladenič brez lastnega stanovanja in sem še vedno čutil hvaležnost do svojih fužinskih sosedov, ker niso klicali policije niti takrat, ko se je v mojem stanovanju ob treh zjutraj gnetlo dvajset pijanih in kričečih najstnikov, in si nisem mislil, da me bo le dobrih deset let pozneje življenje pripravilo do tega, da bom postal človek, ki sem ga v svoji mladostni naivnosti leta 2006 najbolj preziral: histeričen sosed, ki ljudem zaradi čezmernega

hrupa grozi s policijo. Le da se leta 2019 policija na moj klic ne bo odzvala, ker je čezmeren hrup ob osmih zvečer v nedeljo po zakonu dovoljen.

Leta 2019 je pač pravica posameznika do uresničenja njegovega poslovnega načrta pomembnejša od pravice drugega posameznika, da v svojem stanovanju nemoteno živi. Leta 2019 je vse podrejeno gospodarski rasti in ima človek lahko čas zase le takrat, ko se v sosednjih poslovnih prostorih sušijo barve in laki. Leta 2019 namreč velja **gradbeni zakon**, s katerim je leta 2018 neka druga neuravnovešena vlada, neki drug zblojen parlament in neka druga trčena podjetno-civilna pobuda uzakonila, da lahko zagnan podjetnik brez gradbenega dovoljenja in torej brez soglasja sostanovalcev rekonstruira, kar želi, kakor želi in kolikor želi. Leta 2019 inšpekcijske službe obstajajo le zato, da ustvarjajo privid urejene države.

Leta 2019 se je moj osebni problem z zaključkom prenove spodnjega lokala zaključil in vas z njim tudi ne bi obremenjeval, če ne bi bil prepričan, da bo v tej podjetno usmerjeni družbi v prihodnjih mesecih in letih ljudi, ki se bodo tako kot jaz spraševali, kje so bili leta 2006, vedno več. V njihovo dobro bi veljalo, če imamo zdaj kaj bolj uravnovešeno vlado in kaj manj trčen parlament, resno razmisliti o spremembi zakona o varstvu javnega reda in miru. Preden ljudje sodišča zatrpajo z odškodninskimi tožbami ali, še huje, začnejo jemati pravico v svoje roke.

Kje si bil leta 2006?

Goran Vojnović

Kje si bil leta 2006? Ja, prav ste prebrali. Kje si bil leta 2006? Točno to vprašanje sem si že skoraj obsesivno zastavljal zadnjih nekaj mesecev, medtem ko so me redno prebujali zvoki z gradbišča v pritličju, me zvesto spremljali čez dan in mi pestrili pozne popoldneve ter občasno celo večere, neredko pa tudi sobote, nedelje, praznike. Kje si bil leta 2006? – se sprašujem tudi zdaj, ko razmišljam, da je tišina, v kateri pozno zvečer pišem tole kolumno, postala luksuz in da mi brnenje lastnega hladilnika zveni prijetneje od glasu Terese Salgueiro. Kje si bil leta 2006? – si še vedno očitam, bebcu ignorantskemu, ki sem dovolil, da me že sama misel na človeka z bormašino v roki spravi v predinfarktno stanje.

Kje sem torej bil leta 2006? Kje sem bil, ko je neka neuravnovešena vlada, ko je neki zblojen parlament, ko je neka trčena podjetno-civilna pobuda, ko je nekdo premaknjen pač uzakonil pravico do tolčenja, švasanja, butanja, žaganja, štemanja, vrtanja in strganja ob vseh možnih dnevih in vseh možnih urah med šesto uro zjutraj in deseto uro zvečer? Kje sem bil leta 2006, ko so mi odtujili pravico do življenja, ko so določili, da imam v svojem lastnem stanovanju pravico v tišini le spati?

Ja, osem ur miru je vse, kar stanovalcu naša zakonodaja zagotavlja, vse drugo je stvar neobvezujočega hišnega reda oziroma medsosedskega dogovora. In to danes, ko sosedje niso več zares sosedje, ker človek, ki nad, pod ali ob tebi prenavlja poslovni prostor ali stanovanje, v njem praviloma sploh ne namerava živeti, marveč ga ima namen oddati turistom in mu torej za medsosedske odnose dol visi. Tudi z gradbenimi delavci se človek dandanes težko kaj zmeni, ker delavci niso več le starši, ki bi razumeli, kako je, če ima človek bolne otroke, in bi zato iz uvidevnosti naredili kakšno daljšo pavzo ali kak dan prej zaključili, marveč so predvsem do skrajnosti izkoriščani reveži, ki jim le nadure omogočajo dostojno življenje in ki v tebi, ki jih v soboto popoldan podiš domov, vidijo razrednega sovražnika.

Ja, le osem ur ima po zakonu iz leta 2006 človek, ki živi v bloku, pravico, da se njegovo stanovanje ne trese, ker nekdo prevrtava nosilne stene, ali da mu udarci kladiva ne razbijajo po glavi; osem ur ima, v katerih mora užiti ves mir in tišino, potem pa gre lahko le še ven in se od vsega hudega spočije ob milo donečih zvokih ljubljanskega prometa.

Torej? Kje sem bil leta 2006?

Dobro vem, kje sem bil leta 2006. Na Fužinah sem bil in pisal sem nekakšen roman. Z vseh strani sem bil obkrožen z ljudmi, ki jim trinajst let pozneje še vedno ne bo padalo na pamet, da bi svoja stanovanja divje preurejali in ponujali na Airbnb, z ljudmi, ki jim bo do konca življenja uspelo prenoviti kvečjemu kopalnico. Živel sem v svetu, kjer tudi leta 2019 ne bo niti sledu množic prenočišč železnih turistov, kakor tudi ne zagnanih podjetnikov, ki bodo v želji za hitrim zaslužkom zaspale lokale v pritličjih stanovanjskih zgradb mesece dolgo transformirali v industrijske obrate za proizvodnjo in distribucijo. Leta 2006 sem živel v nekem povsem drugačnem svetu, kjer se mi, enako kot tisti neuravnovešeni vladi in tako kot tistemu zblojenemu parlamentu in tako kot tisti trčeni podjetno-civilni pobudi, ni niti sanjalo, da se bo svet v naslednjih desetih letih tako zelo spremenil, da bom svojemu sosedu zaman poskušal dopovedati, da bi vsaj na praznik rad pozajtrkoval v tišini.

Leta 2006 sem bil šestindvajsetletni mladenič brez lastnega stanovanja in sem še vedno čutil hvaležnost do svojih fužinskih sosedov, ker niso klicali policije niti takrat, ko se je v mojem stanovanju ob treh zjutraj gnetlo dvajset pijanih in kričečih najstnikov, in si nisem mislil, da me bo le dobrih deset let pozneje življenje pripravilo do tega, da bom postal človek, ki sem ga v svoji mladostni naivnosti leta 2006 najbolj preziral: histeričen sosed, ki ljudem zaradi čezmernega hrupa grozi s policijo. Le da se leta 2019 policija na moj klic ne bo odzvala, ker je čezmeren hrup ob osmih zvečer v nedeljo po zakonu dovoljen.

Leta 2019 je pač pravica posameznika do uresničenja njegovega poslovnega načrta pomembnejša od pravice drugega posameznika, da v svojem stanovanju nemoteno živi. Leta 2019 je vse podrejeno gospodarski rasti in ima človek lahko čas zase le takrat, ko se v sosednjih poslovnih prostorih sušijo barve in laki. Leta 2019 namreč velja **gradbeni zakon**, s katerim je leta 2018 neka druga neuravnovešena vlada, neki drug zblojen parlament in neka druga trčena podjetno-civilna pobuda uzakonila, da lahko zagnan podjetnik brez gradbenega dovoljenja in torej brez soglasja sostanovalcev rekonstruira, kar želi, kakor želi in kolikor želi. Leta 2019 inšpekcijske službe obstajajo le zato, da ustvarjajo privid urejene države.

Leta 2019 se je moj osebni problem z zaključkom prenove spodnjega lokala zaključil in vas z njim tudi ne bi obremenjeval, če ne bi bil prepričan, da bo v tej podjetno usmerjeni družbi v prihodnjih mesecih in letih ljudi, ki se bodo tako kot jaz spraševali, kje so bili leta 2006, vedno več. V njihovo dobro bi veljalo, če imamo zdaj kaj bolj uravnovešeno vlado in kaj manj trčen parlament, resno razmisliti o spremembi zakona o varstvu javnega reda in miru. Preden ljudje sodišča zatrpajo z odškodninskimi tožbami ali, še huje, začnejo jemati pravico v svoje roke.

Kje sem bil leta 2006,
ko so mi odtujili
pravico do življenja?

